

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě, pobočka v Olomouci rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu Mgr. Barbory Berkové a soudců JUDr. Zuzany Šnejdrové, Ph.D., a Mgr. Michala Rendy ve věci

žalobce: prof. RNDr. Z. D., DrSc.
bytem J. 287/24, O.
zastoupen advokátem Mgr. Michalem Filoušem
sídlem Ostravská 16, Olomouc

proti
žalovanému: Krajský úřad Olomouckého kraje
sídlem Jeremenkova 40a, Olomouc

žaloby proti rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 8. 2017, č. j. KUOK 72237/2017

takto:

I. Rozhodnutí Krajského úřadu Olomouckého kraje ze dne 1. 8. 2017, č. j. KUOK 72237/2017 **se zrušuje** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.

II. Žalovaný je **povinen zaplatit** žalobci na náhradě nákladů řízení částku 15 342 Kč do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám JUDr. Michala Filouše, advokáta se sídlem Ostravská 16, Olomouc.

Odůvodnění:

1. Rozhodnutím Magistrátu města Olomouce, Odboru stavebního (dále jen „stavební úřad“) ze dne 30. 1. 2017, č. j. SMOL/012810/2017OS/OP/Tic byla navrhovateli uložena pokuta ve výši 6 000 Kč za spáchání přestupku dle § 178 odst. 2 písm. c) zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „stavební zákon“), jehož se dopustil tím, že jako stavebník v období od září 2014 do března 2016 v rozporu s § 104 odst. 1 písm. a) stavebního zákona, tj. bez souhlasu stavebního úřadu, na stavbě zahradní chaty stojící na pozemku parc. č. X v k. ú. x, obec x, okres Olomouc, prováděl změnu dokončené stavby ve formě stavebních úprav, spočívajících v opláštění zpevněné plochy pod přesahem střechy dřevěnou stěnou s tepelnou izolací s dřevěným obkladem a s vloženými prosklenými plochami, přičemž změnu stavby prováděl v ochranném pásmu kolem kulturních památek areálu baziliky Navštívení Panny Marie na Svatém Kopečku a areálu bývalého premonstrátského kláštera Hradisko, které bylo vyhlášeno rozhodnutím Okresního úřadu Olomouc ze dne 21. 9. 1995, sp. zn. Kult. 2973/95/G (dále jen „Rozhodnutí z r. 1995“).
2. Ve výroku označeným rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání žalobce a rozhodnutí stavebního úřadu potvrdil.
3. Žalobce učinil součástí žaloby i tzv. incidenční návrh na zrušení Rozhodnutí z r. 1995, o němž tvrdil, že je opatřením obecné povahy. Uvedl, že objasnění existence, resp. neexistence ochranného pásma je podstatné pro posouzení spáchání předmětného přestupku, neboť provedení stavebních úprav právě v ochranném pásmu je znakem skutkové podstaty tohoto přestupku dle § 178 odst. 2 písm. c) stavebního zákona. Proto ve smyslu § 101a odst. 1 věta druhá zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) podal společně s žalobou proti rozhodnutí věci přestupku i návrh na zrušení opatření obecné povahy, jehož bylo v řízení o přestupku užito.
4. Usnesením ze dne 16. 5. 2019 krajský soud vyloučil žalobu proti žalovanému Krajskému úřadu Olomouckého kraje věci přezkumu jeho rozhodnutí ze dne 1. 8. 2017, č. j. KUOK 72237/2017 k samostatnému projednání. Návrh na zrušení Rozhodnutí z r. 1995 směřující proti statutárnímu městu Olomouc ponechal soud pod původní sp. zn. 73 A 8/2017 a rozhodl o něm usnesením ze dne 23. 5. 2019, č. j. 73 A 8/2017-103 tak, že návrh odmítl pro opožděnost, neboť dospěl k závěru, že Rozhodnutí z r. 1995 není opatřením obecné povahy, nýbrž rozhodnutím, proti němuž však navrhovatel včas nebrojil.
5. Zrušení rozhodnutí žalovaného ve věci přestupku požadoval žalobce v žalobě z důvodu, že se nemohl dopustit přestupku dle § 178 odst. 2 písm. c) stavebního zákona, tj. nepovolené stavební činnosti v ochranném pásmu, neboť předmětné ochranné pásmo platně nevzniklo, neexistuje, tudíž chybí naplnění znaku skutkové podstaty tohoto přestupku. Dále rozsáhle popsal formální i obsahové vady Rozhodnutí z r. 1995, jakož i vady procesu jeho přijímání. Zdůraznil přitom neexistenci originálu tohoto rozhodnutí. Žalobce o existenci ochranného pásma a omezení z něho vyplývajících nemohl vědět, neboť Rozhodnutí z r. 1995 nebylo zveřejněno, jeho text není dostupný. Jelikož se nejedná o právní předpis publikovaný ve Sbírce zákonů, muselo být Rozhodnutí z r. 1995 předmětem dokazování, což se však nestalo. Rozhodnutí z r. 1995 není ani součástí správního spisu. Napadené rozhodnutí je proto nepřezkoumatelné. Památková ochrana

nemovitosti žalobce nebyla pro něj seznatelná ani z katastru nemovitostí, neboť omezení vlastnického práva vyplývající z ochranného pásma nebylo do katastru nemovitostí zapsáno. Minimálně ve vztahu k žalobci tak není Rozhodnutí z r. 1995 aplikovatelné. Žalovaný v napadeném rozhodnutí při obhajobě existence ochranného odkázal na závěr uvedený v rozsudku Krajského soudu v Ostravě, pobočka v Olomouci, ze dne 30. 3. 1995, č. j. 76 A 30/2013-48 o tom, že o existenci ochranného pásma není pochyb. Nejvyšší správní soud i Ústavní soud, jenž následně uvedený rozsudek přezkoumávaly, však konstatovaly, že existence ochranného pásma nebyla v posuzované věci předmětem soudního přezkumu, neboť šlo o opožděně uplatněný žalobní bod. Tvzení krajského soudu v tomto rozsudku o nezpochybnitelnosti ochranného pásma, které nadto nebylo předmětem dokazování, takže soud neměl ke svému tvrzení žádný podklad, je proto bezpředmětné. Žalovaný zatížil řízení vadou, když se s námitkou žalobce ohledně neexistence ochranného pásma nevypořádal, resp. se s ní vypořádal nepravdivým tvrzením. Rozsudkem ze dne 30. 3. 1995, č. j. 76 A 30/2013-48 navíc nebyl žalovaný v tomto řízení vázán. Dále žalobce namítl, že je Rozhodnutí z r. 1995 uplatňováno ve všech případech stavební činnosti v daném území. Žalobce je sankcionován za drobnou úpravu chaty, zatímco společnost ČEZ a.s. postavila v území předmětného ochranného pásma několik nových hyzdících sloupů elektrického vedení. Jedná se o diskriminaci.

6. Žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítl. Uvedl, že opíraje se o Rozhodnutí z r. 1995 má za nepopiratelné, že se pozemek žalobce a na něm se nacházející upravovaná zahradní chata nacházejí v památkově chráněném území, konkrétně ve II. regulačním pásmu lokality č. 1 „Svahy Svatého Kopečka“, vyhlášeném právě Rozhodnutím z r. 1995, podle něhož veškeré změny ve způsobu obhospodařování a využití nemovitostí, nacházejících se v ochranném pásmu kolem kulturních památek areálu chrámu Navštívení Panny Marie na Sv. Kopečku a areálu bývalého premonstrátského kláštera Hradisko, mj. i stavební úpravy, mohou být prováděny jen s výslovným souhlasem orgánu státní památkové péče při dodržení podmínek ve II. regulačním pásmu lokality č. 1 Svahy Svatého Kopečka. Dále uvedl, že žalobce spáchal přestupek z nevědomé nedbalosti. Stavební úřad se dle žalovaného řádně zabýval naplněním znaků skutkové podstaty tohoto přestupku a žalovaný se s jeho argumenty ztotožňuje. K odvolacím námitkám žalobce vůči neexistenci ochranného pásma a formálním i obsahovým vadám Rozhodnutí z r. 1995, jakož i vadám procesu jeho přijímání, žalovaný uvedl, že o platnosti Rozhodnutí z r. 1995 nemá pochyb a žalobcem vytýkané vady rozhodnutí samotného ani procesu jeho přijímání neshledává důvodnými. Neexistence, resp. nedochování originálu Rozhodnutí z r. 1995 nemůže dle žalovaného vést k závěru o neexistenci ochranného pásma. Kopie Rozhodnutí z r. 1995 je dle žalovaného založena ve spisu. Dále žalovaný uvedl argumenty k závěru, že prekluzivní lhůta k projednání přestupku v době rozhodování dosud neuplynula.
7. V podání doručeném soudu dne 22. 5. 2019 žalobce opětovně zdůraznil, že předmětné ochranné pásmo platně nevzniklo. Dále označil za zjevnou nepravdu tvrzení žalovaného, že Rozhodnutí z r. 1995 je v kopii založeno ve správním spise, neboť ve spise je pouze jakási neúplná kopie, k níž chybí mapa. Dále žalobce polemizoval se závěry Nejvyššího správního soudu, uvedenými v rozsudku ze dne 25. 10. 2018, č. j. 2 As 51/2018-140 (věc *Vitula*). Dle názoru žalobce je závěr Nejvyššího správního soudu o tom, že předmětné Rozhodnutí z r. 1995 není opatřením obecné povahy, nýbrž individuálním správním

aktem, v rozporu s nálezem Ústavního soudu ze dne 1. 9. 1998, sp. zn. I. ÚS 42/97, který se zabýval ústavností § 34 odst. 1 starého stavebního zákona, upravujícího okruh účastníků územního řízení o stavební uzávěře, jakož i s dřívějším rozhodnutím samotného Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 10. 2013, č. j. 4 Ao 9/2011-191, publikovaným pod č. 2970/2014 Sb. NSS., který akcentoval v případě posuzování rozhodnutí o stavení uzávěře materiální stránku, a proto uzavřel, že je na něj třeba nahlížet jako na opatření obecné povahy. Druhý senát Nejvyššího správního soudu se ve věci *Vitula* odchýlil od judikatury, aniž by věc předložil rozšířenému senátu, a upřel tím žalobci právo na přístup k soudu. Rozhodnutí z r. 1995 je dle názoru žalobce protiústavní, neboť bylo vydáno na základě právního předpisu, který protiústavně vymezil okruh účastníků územního řízení o ochranném pásmu, když z něj vyloučil vlastníky nemovitostí nacházejících se v tomto ochranném pásmu a tím jim upřel právo na přístup k soudu, neboť tito pak nemohli proti rozhodnutí o ochranném pásmu brojit žalobou. Požadoval proto, aby soud před projednáním přestupku předložil Ústavnímu soudu návrh na zrušení § 34 odst. 1 starého stavebního zákona postupem dle čl. 95 odst. 2 Ústavy ČR, a to přestože se jedná o již zrušený právní předpis. Dle nálezu Ústavního soudu ze dne 8. 8. 2017, sp. zn. Pl. ÚS 9/15 však tato skutečnost nebrání projednání návrhu na zrušení již zrušeného zákona, pokud tento stále upravuje vztah mezi jednotlivcem a veřejnou mocí.

8. Při jednání soudu dne 28. 5. 2019 žalobce zdůraznil, že bylo na žalovaném, aby prokázal, že rozhodnutí o ochranném pásmu existuje. To však žalovaný neučinil a argumentuje-li fotokopii rozhodnutí ve správním spise, nejedná se o fotokopii pořízenou z originálu, což je z listiny nacházející se ve spise zřejmé, kdy minimálně schází mapy, na něž odkazuje výrok tohoto rozhodnutí. Dále opětovně zdůrazňuje, že v jeho případě nebyl údaj o památkové ochraně uveden v katastru nemovitostí. Dále uvedl, že v následném telefonickém hovoru sdělil zástupci žalobce tehdejší ředitel Národní památkového ústavu, pracoviště v Olomouci, Mgr. Ch., že mapa, která má být součástí výroku Rozhodnutí z r. 1995 nebyla nalezena, přičemž Národní památkový ústav si ji vyhotovil následně v roce 2005, aby měl s čím pracovat. Žalobci byla fotokopie této mapy nabídnuta za správní poplatek 800 Kč. Dále žalobce popsal, že chatu koupil v roce 2013 a z výpisu z katastru ani z jiných pramenů se nedozvěděl, že je daný pozemek dotčen památkovou ochranou. Žalovaným tvrzený záznam o památkové ochraně se ve výpise z katastru nemovitostí objevil až v listopadu 2018, dle informací žalobce na přímý pokyn ministra kultury Staňka. V dubnu 2016 v souvislosti se stavební úpravou zídky u žalobce proběhla na udání kontrola stavebního úřadu. Tehdy byl žalobce poprvé informován o tom, že se nachází v ochranném pásmu. Další kontrola následovala v září 2016. Sám začal shánět informace o obsahu předmětné památkové ochrany. Panem Z. z odboru památkové péče Magistrátu města Olomouce mu bylo poskytnuto CD obsahující dokument textu ochranného pásma a soubor map vytvořený v roce 2009. Tehdy poprvé se mohl vůbec nějak seznámit s tím, jaké jsou podmínky tvrzeného ochranného pásma. Dále namítl selektivní přístup úřadu k vymáhání předmětných stavebních omezení, kdy žalobce sám je sankcionován za to, že prosklil verandu své chaty, a na straně druhé v tomtéž ochranném pásmu existují třípatrové zděné domy s tenisovými kurty. Pozemek žalobce je vzdálen cca 10 metru od souvislé zástavby x. Ve věci cíle památkové ochrany, jímž má být ochrana pohledu na baziliku, se žalobce cítí být v postavení poškozeného, nikoliv škůdce, neboť

jemu samotnému je z cca 40 % bráněno v pohledu na baziliku nevzhlednou budovou vodárny, což doložil fotografiemi. Dále namítl, že tvrzené ochranné pásmo je svými podmínkami zastaralé, prakticky nerealizovatelné až absurdní a stanoví i řadu nestavebních omezení (př. omezení pěstování jehličnanů). Velikost předmětného ochranného pásma, kdy jsou chráněny „dva kostely“, je zcela nepřiléhavá, neboť rozsah ochranného pásma odpovídá zhruba třináctinásobku území Vatikánu. Závěrem žalobce uvedl, že přiznává své pochybení v podobě provádění stavebních úprav bez povolení, proto také pokutu zaplatil, rozporuje však, že by věděl o existenci ochranného pásma.

9. Žalovaný naopak při jednání setrval na závěru, že údaj o památkové ochraně v katastru v případě pozemku žalobce zapsán je. Popis pátrání žalobce po Rozhodnutí z r. 1995 vyhodnotil žalovaný tak, že je zjevné, že žalobce se informací o průběhu ochranného pásma domohl vlastní pátrací činností. Dále zdůraznil, že v Rozhodnutí z r. 1995 jsou uvedena parcelní čísla pozemků, které vymezují hranice ochranného pásma, a tudíž je mapa dle tohoto textového vymezení kdykoliv zhotovitelná.
10. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů dle § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalované (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).
11. Žalobci byla uložena pokuta za přestupek dle § 178 odst. 2 písm. c) stavebního zákona.
12. Podle § 178 odst. 2 stavebního zákona *fyzická, právnická nebo podnikající fyzická osoba se jako stavebník dopustí přestupku tím, že*
 - a) *v rozporu s § 104 provede stavbu, terénní úpravy nebo udržovací práce bez souhlasu stavebního úřadu, (...)*
 - c) *v rozporu s § 104 provede stavbu, terénní úpravy nebo udržovací práce v chráněném území nebo v ochranném pásmu anebo na nezastavitelném pozemku nebo v nezastavěném území bez souhlasu stavebního úřadu.*
13. Mezi účastníky není sporné, že žalobce provedl na své dokončené stavbě stavební úpravy, kterými změnil vzhled stavby, a proto byl k jejich provedení nezbytný souhlas stavebního úřadu dle § 104 odst. 1 písm. a) v návaznosti na § 106 stavebního zákona. Z citace aplikované právní normy však vyplývá, že dalším znakem charakterizujících objektivní stránku (jednání) skutkové podstaty přestupku, jehož se měl žalobce dopustit, je to, že měl předem nepovolenou stavební činnost provést „v ochranném pásmu“. Žalobce proto důvodně namítá, že byl stavební úřad povinen prokázat, že se stavba skutečně v ochranném pásmu nachází.
14. Stavební úřad se námitce neexistence ochranného pásma věnoval na str. 7 rozhodnutí o přestupku, kde odkázal na závěr uvedl, že o existenci ochranného pásma pochyb nemá, přičemž otázkou jeho existence se již zabýval Krajský soud v Ostravě, pobočka v Olomouci v rozsudku ze dne 30. 3. 1995, č. j. 76 A 30/2013-48. Dále uvedl, že nedochování originálu Rozhodnutí z r. 1995 nemůže vést k závěru o neexistenci ochranného pásma. Dále poukázal na to, že kopie Rozhodnutí z r. 1995 je součástí správního spisu. Tyto závěry žalovaný v napadeném rozhodnutí aproboval. Nad rámec toho se pak blíže vyjádřil k žalobcem v odvolání namítaným formálním i obsahovým

vadám Rozhodnutí z r. 1995, jakož i vadám procesu jeho přijímání, a dospěl k závěru o nedůvodnosti žalobcových námitek.

15. Krajský soud uvádí, že setrváním na argumentaci rozsudkem Krajského soudu v Ostravě, pobočka v Olomouci ze dne 30. 3. 1995, č. j. 76 A 30/2013-48 v situaci, kdy žalobce v odvolání namítal nemožností přihlížet k závěrům soudu v tomto rozsudku, žalovaný pochybil, neboť se s námitkami žalobce proti použitelnosti tohoto rozsudku nijak nevypořádal. Dále žalovaný pochybil i tím, když shodně se stavebním úřadem poukazoval na existenci kopie Rozhodnutí z r. 1995 ve spise. Krajský soud uvádí, že ve správním spise stavebního úřadu ani žalovaného, se kopie Rozhodnutí z r. 1995 v žádném případě nenacházela. Součástí spisu (č. l. 32 spisu stavebního úřadu) byla toliko značně nekvalitní kopie jakéhosi přepisu části Rozhodnutí z r. 1995.
16. Krajský soud nicméně uvádí, že Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 25. 10. 2018, č. j. 2 As 51/2018-140 ve věci *Vitula*, jímž odmítl žádost stěžovatele o zrušení Rozhodnutí z r. 1995 označil existenci předmětného ochranného pásma za zjištěnou skutečnost – viz odst. [26]: *„Ze správního spisu Nejvyšší správní soud zjistil, že rozhodnutím Okresního výboru v Olomouci, odbor kultury podle § 5 zákona o kulturních památkách, v rozhodném znění, bylo dne 20. 3. 1970 (zn. kult. 134-24e/4707770 Bí) vyhlášeno ochranné pásmo kolem bývalého kláštera Hradisko v Olomouci a dne 18. 3. 1971 [zn. kult. 348/1971- Bí (154-24-e)] ochranné pásmo kolem areálu poutního kostela Navštívení Panny Marie na Svatém Kopečku. Rozhodnutím Okresního výboru v Olomouci, odbor kultury, ze dne 28. 7. 1986, zn. kult. 1028/86/Ha/Tsp, byly upraveny hranice ochranného pásma kolem bývalého kláštera Hradisko. Na základě žádosti Památkového ústavu v Olomouci o rozšíření ochranných pásem pak bylo podle § 17 odst. 1 zákona o státní památkové péči rozhodnutím Okresního úřadu Olomouc, referát kultury, ze dne 21. 9. 1995, zn. Kult. 2973/95/G, nově vyhlášeno jedno ochranné pásmo zahrnující obě nemovité kulturní památky, areál bývalého kláštera Hradisko a poutní kostel Navštívení Panny Marie na Svatém Kopečku. V odůvodnění bylo uvedeno, že obě stavby tvoří významné dominantní prvky v krajině, které jsou kompozičně propojeny nejenom vzájemnými pohledy, nýbrž též hlavní přístupovou cestou lemovanou alejí.“*
17. Krajský soud proto sám rovněž uvádí, že o existenci ochranného pásma stanoveného Rozhodnutím z r. 1995 nemá i přes nedoložení originálu tohoto rozhodnutí pochyby. Absence pochybností krajského soudu pramení zejména ze zjištění učiněných z důkazů provedených při jednání listinami, které ve věci sp. zn. 73 A 8/2017 doložilo statutární město Olomouc. Z dochovaných částí správního spisu k ochrannému pásmu, zejména skutečné kopie Rozhodnutí z r. 1995, vyrozumění o zahájení řízení z 9. 7. 1995, stanoviska Úřadu města Olomouce k návrhu na vyhlášení rozšířeného ochranného pásma z 8. 8. 1995, vyjádření Úřadu města Olomouce z 6. 9. 1995, zápis z jednání komise pro územní plán z 6. 9. 1995, doručenek o zaslání tohoto rozhodnutí Památkovému ústavu v Olomouci, obci x a Úřadu města Olomouce z roku 1995, z žádosti o vyjádření k návrhu na vyhlášení rozšířeného ochranného pásma z 9. 8. 1995, žádost památkového ústavu o opravu administrativních chyb z 25. 9. 1995, podnětu k přezkumnému řízení R. B. Ministerstvu kultury ČR z 10. 2. 1997, vyřízení uvedeného podnětu ministerstvem z 6. 3. 1997, listiny o předložení spisového materiálu okresním úřadem Ministerstvu kultury z 21. 4. 1997, vyřízení podnětu R. B. Ministerstvem kultury z 23. 6. 1997 a vyjádření Státního památkového ústavu k stavebním akcím v roce 2002 z 18. 1. 2002. Z obsahu uvedených

listin učinil krajský soud jednoznačné zjištění, že Rozhodnutí z r. 1995 bylo vydáno, nabylo právní moci a následně s ním bylo po desetiletí správními orgány pracováno. Závěr žalobce o neexistenci ochranného pásma, založený na absenci originálu písemnosti, je proto neudržitelný.

18. K odpovědnosti fyzické osoby za přestupek však nepostačuje jen naplnění znaků objektivní stránky skutkové podstaty, nýbrž je nezbytné, aby byl naplněna také subjektivní stránka přestupku, kterou představuje vedle deliktně odpovědného pachatele především existence zavinění. Stavební úřad v rozhodnutí konstatoval, že žalobce přestupek spáchal z nevědomé nedbalosti. Žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí tento závěr aproboval.
19. Jakkoli lze s žalovaným souhlasit, že odvolání žalobce bylo značně nepřehledné a rozsáhlé, žalobce v něm jednoznačně (opakovaně) namítal, že Rozhodnutí z r. 1995 nebylo nikde publikováno a že omezení vlastnictví památkovou ochranou nebylo z katastru nemovitostí patrné. Na čtvrté straně (dole) doplnění odvolání, doručeném stavebnímu úřadu dne 21. 2. 2017, žalobce výslovně a tučně zdůraznil, že pozemek parc. č. X a st. X v k. ú. x neobsahuje v příslušném listu vlastnictví žádnou informaci o památkové ochraně. Namítal tedy, že nemohl o existenci ochranného pásma vědět ani z ničeho nabýt dojem, že by se na jeho nemovitosti měla či mohla jakákoli památková ochrana vztahovat.
20. Žalovaný však v žalobou napadeném rozhodnutí na tuto odvolací námitku nereagoval.
21. Podle § 4 odst. 1 písm. b) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů *je přestupek spáchán z nedbalosti, jestliže pachatel nevěděl, že svým jednáním může porušit nebo ohrozit zájem chráněný zákonem, ač to vzhledem k okolnostem a svým osobním poměrům vědět měl a mohl.*
22. Z rozhodnutí stavebního úřadu krajský soud zjistil, že stavební úřad se otázkou formy zavinění podrobně zabýval na str. 5 a 6 rozhodnutí, avšak zabýval se toliko vědomostí žalobce o tom, zda k provedení předmětných stavebních úprav potřebuje souhlas stavebního úřadu. Zaviněním v příslušné formě však musí být vždy zahrnuty všechny znaky skutkové podstaty. Skutečnost, že pachatel *vědět mohl a měl*, jakožto úroveň vědomostní složky v případě nedbalé nevědomosti, proto musela být prokázána i ve vztahu k jednání v podobě provádění stavebních úprav „*v ochranném pásmu*“. Žalovaný v odůvodnění toliko uvedl, že se ztotožňuje se závěrem stavebního úřadu o nezpochybnitelnosti a nepopíratelné existenci Rozhodnutí z r. 1995 a tím i ochranného pásma samotného, což však nijak nesvědčí pro závěr, že žalobce o existenci ochranného pásma měl nebo alespoň mohl vědět. Žalovaný totiž netvrdí, z jakého zdroje se měl žalobce o této skutečnosti dozvědět. K subjektivní stránce přestupku, kterou žalobce popíral, se tedy žalovaný vůbec nevyjádřil.
23. Krajský soud zjistil, že součástí předloženého správního spisu (č. l. 3 spisu stavebního úřadu) je výpis z katastru nemovitostí prokazující stav evidovaný k datu 30. 11. 2016, z něhož vyplývá, že Katastrálním úřadem pro Olomoucký kraj, Katastrální pracoviště Olomouc bylo na LV č. X zapsáno, že pozemek parc. č. X zahrada a pozemek parc. č. X, zastavěná plocha a nádvoří, jehož součástí je stavba rodinné rekreace x č. e. X, vše v k. ú. x je součástí společného jmění manželů žalobce a jeho manželky MUDr. D. Jako způsob

ochrany je u pozemku parc. č. X uvedeno „zemědělský půdní fond“. Žádnou zmínku o ochranném pásmu výpis neobsahuje. Stejně tak výpis z katastru nemovitostí prokazující stav evidovaný k datu 11. 4. 2016, který soud k návrhu žalobce provedl k důkazu při jednání, žádnou zmínku o ochranném pásmu neobsahoval.

24. Pokud pak žalovaný při jednání učinil nesporným, že Rozhodnutí z r. 1995 není přístupné v databázích právních předpisů ani v automatizovaných právních systémech, není ani soudu zřejmé, z jakého zdroje se měl tedy žalobce o tom, že jeho pozemky jsou součástí ochranného pásma, dozvědět, natož pak o tom, jaká konkrétní omezení ve vztahu ke stavební činnosti mu z této skutečnosti plynou. S názorem žalované, vyjádřeným při jednání soudu, že žalobce se zjevně dozvěděl o existenci ochranného pásma v důsledku vlastní pátrací činnosti, se krajský soud v žádném případě neztotožňuje, neboť z žalobcem předložené komunikace s katastrálním úřadem a Národním památkovým ústavem z roku 2015 a 2016 nelze dospět k závěru, že žalobce v době spáchání přestupku, tj. od září 2014 do března 2016, znal obsah Rozhodnutí z r. 1995. Z těchto komunikací lze toliko seznat, že žalobce se snažil o existenci ochranného pásma zjišťovat informace.
25. Ačkoli soud při jednání konstatoval zjištění o stavu zápisu v katastru nemovitostí ze správního spisu a provedl i důkaz přečtením výpisu z katastru nemovitostí prokazujícího stav příslušného LV evidovaný k datu 11. 4. 2016, žalovaná tvrdila, že informace o ochranném pásmu v katastru zapsána je. K tomu však soud uvádí, že pro posouzení subjektivní stránky přestupku, jehož se měl žalobce dle výroku rozhodnutí stavebního úřadu dopustit v době od září 2014 do března 2016, nemůže být relevantní stav zápisu v roce 2019. Pokud tedy došlo k poznamenání předmětné skutečnosti do katastru následně (dle tvrzení žalobce se tak mělo stát v listopad 2018), nemůže mít provedená změna vliv na obsah vědomosti žalobce o této skutečnosti v době spáchání přestupku. Krajský soud se proto nezabýval zjišťováním kdy a na základě jakého podnětu či návrhu došlo k zápisu této informace do katastru nemovitostí k předmětným pozemkům.
26. S ohledem na výše uvedené krajský soud žalobou napadené rozhodnutí zrušil dle § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s. pro vadu řízení, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí ve věci. Žalovaný je povinen se popíranou subjektivní stránkou přestupku zabývat. Podle § 78 odst. 4 s. ř. s. soud vrací věc žalovanému k dalšímu řízení, v němž je žalovaný vázán právními názory vyslovenými v tomto rozsudku (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).
27. Návrhu na předložení věci Ústavnímu soudu krajský soud nevyhověl, neboť tímto návrhem žalobce směřoval ke zpochybnění řádnosti procesu přijímání Rozhodnutí z r. 1995 a zejména ke zpochybnění závěrů rozsudku Nejvyššího správního soudu ve věci V. Námitky proti rozhodnutí Nejvyššího správního soudu však není krajský soud oprávněn posuzovat.
28. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. tak, že v řízení procesně úspěšný žalobce má právo vůči žalovanému na náhradu nákladů řízení. Náklady žalobce ve výši 15 432 Kč tvoří: 1) zaplacený soudní poplatek ve výši 3 000 Kč a 2) náklady za zastupování žalobkyně advokátem, stanovené dle vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátní tarif, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „AT“) jako odměna za zastupování ve výši 9 300 Kč za 3 provedené úkony právní služby dle § 11 odst. 1 písm. a), d) a g) AT, tj. převzetí zastoupení a sepsí žaloby a účast u jednání soudu, přičemž odměna za 1 úkon právní služby

ve výši 3 100 Kč byla stanovena dle § 9 odst. 4 písm. d) a § 7 bod 5 AT, a dále náhrada hotových výdajů za provedené úkony ve výši 900 Kč, tj. 3 x 300 Kč dle § 13 odst. 3 AT, to vše zvýšené o DPH z odměny a náhrad, neboť zástupce žalobkyně je plátcem uvedené daně.

29. Krajský soud neshledal důvod pro žalobcem požadované navýšení odměny za zastupování. Určujícím pro posouzení otázky, zda se jedná o mimořádně obtížný úkon právní služby ve smyslu § 12 odst. 1 AT nemůže být délka podání adresovaného soudu, nýbrž objektivní okolnosti, tj. skutková a právní náročnost věci. Tu však krajský soud neshledal. Žalobou napadené rozhodnutí má celkem 14 stran. Žalobce na ně reagoval osmdesátistránkovou, obtížně uchopitelnou žalobou, jejíž součástí žalobce učinil i právní analýzu zpracovanou k jinému případu, z níž drtivá část byla věnována návrhu na zrušení Rozhodnutí z r. 1995, nikoli žalobou napadenému rozhodnutí.
30. Vzhledem k odlišné úpravě s. ř. s. a o. s. ř., týkající se nabytí právní moci rozhodnutí (§ 54 odst. 5 s. ř. s., § 159, § 160 odst. 1 o. s. ř.), uložil soud žalovanému povinnost zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve lhůtě 30 dnů od právní moci rozsudku. Místo plnění určil soud dle § 149 o. s. ř.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **lze** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

Nesplní-li povinný dobrovolně, co mu ukládá toto vykonatelné soudní rozhodnutí, může oprávněný podat návrh na nařízení exekuce.

Olomouc 30. května 2019

Mgr. Barbora Berková
předsedkyně senátu